

DALEKO OD JOHANESBURGA

To što unosimo jednostavnost
Dokazuje da smo
Osvećeni saznanjima.

Govore da pola života
Nosimo isti nepoderan kaput
I čekamo zaborav
Grada o kome smo slušali.

Da smo se namerno
Navikli na godišnja doba,
Odvojeni iznova od ljudi
Kojima su prirodna.

Da hodočastimo
Starački kutak i vraćamo
Prvolik dalek od ukrasa.

IZMENA

Nevreme više ne
Sprečava zlobu.
Zlatno tele raskomadano
Tek živi u džepovima
Nepreobražnih individua.

Lica im se iz mržnje klone kiša,
Nesačuvana u skloništu.
Ili koračaju kroz pljusak
Da nanesu zlo.

Oduvek izmenjen,
Gledam svoj sveti strah kod riba.
Od kiša se pod vodom kriju.

VREMENA

Od množine ostaje deo
Da se nazove životom.
To je zaborav okoline staza.

Nije ni januar u bašti,
Gde se po nepogodi
Dolazilo i divilo drugom ukusu.

Bez pokreta, mali je grad
Otkriće koje raduje.

A vremena?
Moja nisu ni nalik radosti
Žene pred smrznutim
Bobicama božike.